

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 665/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радиша Јовић, адвокат из ..., против туженог СЗР „ББ“, власник ВВ из ..., чији је пуномоћник Радољуб Дошовић, адвокат из ... и „Јавног предузећа за уређивање грађевинског земљишта Куршумлија“ из ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 123.000,00 динара, одлучујући о сукобу између Вишег суда у Прокупљу и Апелационог суда у Нишу о стварној надлежности суда, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалбама тужених изјављеним против пресуде Основног суда у Куршумлији П 497/15 од 23.02.2018. године **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Прокупљу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П 497/15 од 23.02.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па су обавезани тужени да на име причињене материјалне штете на тужиочевој парцели бр. .../... КО ... тужиоцу солидарно исплате 123.200,00 динара са каматом од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка од 197.464,00 динара.

Против наведене пресуде тужени су изјавили жалбе, па је предмет достављен Вишем суду у Прокупљу, који се решењем Гж 467/18 од 28.03.2019. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари. По правноснажности решења предмет је уступио Апелационом суду у Нишу, као месно и стварно надлежном.

Апелациони суд у Нишу није прихватио своју стварну надлежност, налазећи да се ради о жалби на пресуду у спору мале вредности, па је предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Сл. гласник РС", бр. 116/08, ... 88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, бр. 72/11,...87/18), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Прокупљу.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности и у извршним и поступцима обезбеђења; у ванпарничним поступцима, док апелациони суд, применом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности, они спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 476. став 2. истог закона прописано је да ако тужилац до закључења главне расправе која се води у складу са одредбама овог закона о општем парничном поступку смањи тужбени захтев тако да више не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС, даљи поступак спровешће се у складу са одредбама овог закона о поступку о споровима мале вредности.

У конкретном случају поступак је започет подношењем тужбе 18.09.2012. године, ради исплате 500.000,00 динара. У току поступка, тужилац је на рочишту за главну расправу одржаном 23.02.2018. године прецизирао тужбени захтев тако што је тражио да се тужени обавезу да му на име накнаде материјалне штете солидарно исплате 123.000,00 динара са законском затезном каматом, док је за преостали износ до првобитно тражених 500.000,00 динара навео да повлачи тужбу.

Дакле, у конкретном случају тужилац је тужбом тражио да се тужени обавезу да му солидарно плате 500.000,00 динара, али је у току поступка, на рочишту за главну расправу одржаном 23.02.2018. године, прецизирао тужбени захтев тако што је тражио да се тужени обавезу да му на име накнаде материјалне штете солидарно исплате 123.000,00 динара са законском затезном каматом, док је за преостали износ до првобитно тражених 500.000,00 динара навео да повлачи тужбу, у смислу члана 200. став 4. ЗПП. Имајући ово у виду, као и да је ради оцене испуњености услова за примену члана 468. став 1. ЗПП, меродавна укупна вредност спора, да је у конкретном случају тужилац своје укупно потраживање према туженима определио у висини од 123.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (18.09.2012. године) од 115,9764 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 1.060,56 евра, то се у конкретном случају ради о жалби на одлуку донету у спору мале вредности.

Из наведеног произлази да се у конкретном случају ради о спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. у вези члана 476. став 2. ЗПП, јер висина тужбеног захтева на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра, па је применом

члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, за одлучивање о жалбама на пресуду стварно надлежан Виши суд у Прокупљу.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић